

вѣчала много. Отишла прѣче поскоро, и ги посрѣщнала далѣко.

КАНДАКИ ПОСРѢЩА АЛЕКСАНДРА.

Кантавѣсъ като видѣлъ мѣйкеси, Стѣдналъ Стъ коньѣтъ, и фанѣлъ Алексѣндра за рѣката, и рѣкълъ: Мѣле, земѣ брата ми Антѣоха Воѣводата Алексѣндрова: Пѣрво поздравѣ него и послѣ мѣне. Тѣа цѣлѣвала и двѣмата, и се зарѣдокала рѣдостью голѣма. Закѣчила да пѣта Кантавѣса какво ѣ пострадалъ: а тѣи и рѣкълъ: Тѣа Воѣвода Алексѣндровъ ми харѣза живѣтътъ, и кѣлкото злинь ми се слѣчиха, сѣчките ми ги възвѣрна на рѣдостью, женѣта ми, дѣщѣрѣ ми, и сѣчките ми вѣщи, кѣлкото ми зѣ ѣвагрѣдъ, сѣчките ми ѣзвѣди двоѣко. Прѣче О мѣте моѣ! Прѣимѣ го като трѣти сѣнъ тѣоѣ. Кандаки, като чѣла дѣмыте на-сынаси, прѣвѣрнала Алексѣндра, цѣлѣнала го, и слѣдко мѣ рекла: добрѣ ни дошѣлъ на-великаго царѣ Алексѣндра, Воѣводо Антѣохе, Стъ днѣсъ ще те ѣмамъ трѣти сѣнъ мѣи, зарѣдѣ гдѣто си напѣрѣвилъ на-сынами, и на брата си толкива голѣми благодѣѣнѣята. Алексѣндръ станѣлъ и ѣ се поклонѣлъ като вѣстникъ, и закѣчилъ да ѣ хорѣтѣва: Тогова царѣцата смыслила знѣцыте на-лицѣто мѣ, и дѣмѣла на ѣоумѣтъ си: ѣджева да ли ни ѣ тѣа Алексѣндръ Македѣнци; прѣгрѣщѣла го и го цѣлѣвала слѣдко, и мѣ дѣмѣла: Антѣохе, ѣла да Стѣдѣме въ палѣтътъ